

Не схвалив

Євген Дудар

Після того, як поета Цвіркуненка на зборах нашого літоб'єднання звинуватили, що він відірвався від свого трудового колективу, я задумався. Зі мною так не повинно статися.

Першу свою гумореску, написану після критики на адресу Цвіркуненка, я вирішив прочитати двірникові.

— Ви мені даруйте, — кажу, — що турбую. Але хотів би почути вашу думку.

Двірник терпляче вислухав. Тоді сказав:

— Скарга хороша. Написано грамотно. Без лайки...

Наступного разу я вирішив запросити двірника до себе. Поставив пляшку.

Я читаю. Він чаркує й слухає.

Коли я закінчив, він стукнув кулаком по столу й сказав:

— Їй-богу, ви пишете, як прокурор!

Пізніше він завітав сам. І ще з порога:

— Ну, на кого написав нову скаргу?

Я, наповнюючи чарки, довго й терпляче пояснював йому, що пишу не скарги, а гуморески. Фантазія, мовляв. Отак у голову лізе, а ти пишеш. А йому, мовляв, читаю для того, щоб не відриватись від колективу.

Прощаючись, він заспокоїв мене:

— Ви не переживайте. Це по молодості. Ці художества пройдуть. Із моїм племінником гірше було. Буянив. Шість місяців просидів. А це юринда... Це пройде...

Якось мені вдалося переконати його, що я чиню добре діло. Й показав йому газету, де було видруковано мою гумореску.

— І скільки за таку статейку дають? — спитав він.

Я пояснив двірникові, що для мене не важить, скільки дають, а важить, що друкують...

Цінитель мого художнього слова сміливіше налив собі ще чарку. І, закусивши цибулиною, порадував мене:

— Коли тобі треба буде щось допомогти, то ти не соромся, звертайся... Можу підсобити фактами...

Спершу він приходив щовечора,— Ще з порога владно вимагав:

— Ану давай будемо читати твої фантазії!..

Потім став навідувати мене ще й ранками.

Я витратив усі свої заощадження. Зате радів, що ніхто мені не зможе закинути того, що закинули Цвіркуненку. Ніхто мені не скаже, що я відірвався від колективу.

Одного ранку, коли двірник прийшов приймати черговий літературний опус, у мене на столі пляшки не було.

Він зовсім не слухав, що я йому читав. Нервував, тарабанив пальцями по столу. А

виходячи сказав:

— Щось не в той бік ви повернули. Досі у вас було все правильно. А тепер — не в той бік...

Тоді я вирішив на кілька днів утекти з дому. Ночував у знайомих. За той час у газеті було видруковано мою нову гумореску. Я завітав у редакцію, щоб подякувати за увагу. Та завідувачий відділом простягнув мені листа:

— Ось прочитайте. Відгук на вашу гумореску.

На клаптику з учнівського зошита було виведено: "Песатель Бабочка відірвався від нашого колективу. Його писательства ми не схвалили!!!"